

Kuidas poeg oma isa pidi mahamatma.

Paganatest oleme missiooni lehtedest ja mitme muude kirjadest lugenud ja kuulnud, kuidas lapsed oma elatand wanemad, kes enam ei suuda tööd teha, äratapivad ja muud seesugusid kolemaid lugsusid. Aga ma tahan siin ühest ristirahwa maal, nimelt Saksamaal, sündinud loust jutustada.

Ülemal nimetatud maal elas üks talupoeg, kellel palju lapsi, aga wähe sissetulikut oli, nõnda et suur waeusus ja nälga wõimust wõttis. Sõldakse, et häda ajab härja kaewu, aga see tegu, mis see mees hädaga tahtis teha, on weel hirmsam.

Üks krahwi proua, kes oma wanemate juurest tuli, kuulis Büineburgi nõmmest läbireisides tee kõrwal wõsandidus üht hädatarjumist ja hulgu mist. Proua saatis oma teendridest paar tükki waatama, mis seal oleks, aga kui natuke kauaks jäiwad, laskis ta oma wankri ligemale ajada. Seal nägi ta üht raske tööga äraorjatud wana meest kinnijutud kätega maas hulguwad ja paluwad, et teda peaks elusse jäetama. Tema kõrwal nähti üht libeda hoolega handa kaewawat. Proua küsis, mis tarwis ta seda pidi tegema? Tema kostis, et isa olla wana, et ei suuda enam tööd teha ega leiba muretseada ja lapsed on nälgas, et mingi nõnuga enam ei jõua toitu muretseada, see-

pärast olla ta nõuiks wõtnud isa mahamatta, et ilmaasjata leiharaiskajast lahti saaks. Proua noomis teda, et oma isaga nii kolelast ja armu tumal kombel ümberkäis ja ütles: „Sa kuri inimene! eks sa sugugi Jumalat ei karda, kes on ütelnud: sina pead isa ja ema auustama ja ei kedagi, weel wähem oma isa tapma?“

Nende sõnade juures õhkas ta ja ütles: „Armas proua! ma ei jõua kallist leiba mitte oma wäetimate lastelegi enam muretseada, sest et neid mul mitu tükki on ja alati süüa karjuwad, aga kusagilt enam wõtta ei ole. Ja seda ilmaasjata wanameest weel toita, seda ma ei jõua! Mis peab tegema, kui häda suur on?! Jah, nõnda on see wäeste inimeste elu siin ilma, kellest keegi ei hooli ega kellegil neist haledat meelt ei ole, waid kas wiimse weretilga weel seest wäljaimaks, kui sest oma ahnuse ja rikkuse juure weel seeläbi lisa saaks.“

Proua andis pojale mõned hõberahad, et ta isa elama jätaks ja selle raha eest t'ale leiba muretseks. Ta lubas nii kaua, kui raha ettelööks, tema eest muretseada.

See peale läks proua ära ja kahetses südamest waeise rahwa õnnetuse üle. Ta rääkis sest mitu kord oma sõbradega, aga see ei läinud nende südamesse. Niisugusel hirmsal wiisil on mitmed wanemad ja lapsed surma saanud.